

Blijf Anne West *af!*

Zussenliefde
kent een grens

BLIJF AF!

Van deze auteur zijn eerder verschenen:

Cameramania

Superchef

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Carlie van Tongeren

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Anne West

Blijf af!

Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 134 5
e-ISBN 978 94 0190 135 2
ISBN Grote Letter 978 94 0190 160 4
NUR 340

Omslagontwerp: Villa Grafica

© 2013 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl
www.annwest.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Julia

‘Zie je hem?’

Het is moeilijk wat te zien als je met je neus in de modder ligt. Toch knik ik, al ben ik ervan overtuigd dat er in een straal van enkele kilometers om mij heen geen vogel te bekennen is. Een korte, hoge kreet boven mijn hoofd doet me twijfelen.

‘Is hij niet prachtig, Julia? Zie je die witte stuit en die mooie kleur?’

Ik zie alleen maar grijs, in één modderkleurige tint.

‘Dit is geweldig.’ Naast me klikt Hessel enthousiast met zijn camera. ‘Een blauwe kiekendief! Dit maakt mijn week.’

Ik had eigenlijk gehoopt dat de aanblik van mij mijn week zou maken. Nou ja, ik kan het hem ook niet kwalijk nemen dat hij gaat voor de blauwe kiekendief. Ik zie er niet uit nu. Mijn sowieso al niet erg flatterende camouflagekleding zit onder de modder, evenals mijn gezicht en mijn haren. Een ochtend de stille natuur in trekken met de man van je dromen klinkt echt veel romantischer dan het is. En dat had ik allang kunnen weten. Het is niet bepaald de eerste keer dat ik met Hessel in de modder lig.

Ik hef mijn hoofd wat op en kijk hem aan. Modder staat hem goed. Zijn bruine ogen schitteren, zijn kastanjebruine haren pieken alle kanten op. Hessel is een grote, forse vent die eruitziet als een professionele sumoworstelaar, maar

die zich beweegt als een balletdanser. Een combinatie die hem goed van pas komt als boswachter hier op Texel. Een combinatie ook die bij mij allerlei fantasieën oproept die helemaal niets met vogels te maken hebben. Hoe vaak heb ik niet de neiging moeten onderdrukken mijn lichaam tegen het zijne te drukken?

Ik zucht en speur de hemel af. Ja, daar is hij. De blauwe kiekendief, laag vliegend op zoek naar een prooi. Hij is inderdaad prachtig en het is ook geweldig dat we hem zien, want blauwe kiekendieven worden steeds zeldzamer. Zijn hoge geluid schalt over De Slufter.

‘Wow.’ Hessel raakt niet uitgekeken. Echt, als ik nu naakt voor hem zou gaan staan, dan zou hij me alleen maar aan de kant schuiven en zeggen: ‘Zo kan ik de kiekendief niet zien.’ Hopeloos.

Ik sta op en begin aan de terugtocht. Hessel heeft het niet eens in de gaten. Het is nog stil hier. Ver achter me hoor ik de Noordzee, voor me liggen de duinen. Over een uurtje komen hordes toeristen de trappen naar de vallei afgedaald, lachend en schreeuwend. Nu is het nog een plek voor de echte natuurliefhebbers, zoals Hessel en ik. Ik houd van de stilte op dit onmogelijk vroege uur, van de zilte lucht die nog warm gebrand moet worden door de zon en van het geluid dat de honderden vogels die hier leven elke ochtend opnieuw maken. Het verveelt nooit.

‘Hé, wat is er met jou?’ Hessel haalt me in.

‘Ik moet naar mijn werk.’

‘Vond je het niet geweldig? Een blauwe kiekendief.’

‘Geweldig.’

‘Ga je morgen weer mee?’

‘Ik zie wel.’ Natuurlijk ga ik morgen mee. In regen en wind, in ijzige kou, elke ochtend weer sta ik naast Hessel in een of ander natuurgebied. Omdat ik houd van de ruige natuur op dit eiland, maar vooral omdat ik houd van elke

minuut die ik met Hessel doorbreng. Ook al heeft hij alleen maar oog voor de flora en fauna om hem heen. Ik ben goed in zelfkastijding.

‘Je ziet er niet uit.’ Hessel slaat gemoedelijk een arm om me heen.

Ik wou dat ik van hem hetzelfde kon zeggen. Zijn opmerking en zijn lichaam zo dicht bij het mijne maken me knalrood. Ik wrijf over mijn wang, waar ik opgedroogde modder voel zitten, en raak vlug mijn haar aan, dat hard aanvoelt. Ik ben een zeldzaam natuurverschijnsel dat uit een poel is gekropen. Shit, juist nu. Volgens mij weet Hessel niet eens hoe ik er ook uit kan zien.

‘Is er wat?’ vraagt hij.

‘Nee. Wat zou er moeten zijn?’

‘Je bent de laatste tijd zo stil. Vind je het nog wel leuk om samen met mij de natuur in te trekken?’

Shit zeg. Voor iemand aan wiens aandacht geen enkele vogel ontsnapt, is hij zo blind als een mol. Wat hebben die vogels wat ik niet heb? Nou ja, ze zitten niet onder de modder. Ze zien er niet uit als een slons in sobere kleding. Hun veren zijn keurig opgepoetst, terwijl mijn haren in zielige strengen langs mijn gezicht hangen.

‘Ik ben al laat,’ zeg ik. Ik begrijp zelf niet waarom ik me zo aan zijn gedrag erger. Hij kan er toch ook niets aan doen dat ik hopeloos verliefd op hem ben?

Haastig spring ik in mijn auto en rijd naar De Cocksdorp. Het voordeel van Texel is dat je overal binnen twintig minuten bent, zonder ooit een file tegen te komen. Toch presteer ik het elke ochtend weer te laat te komen. Ik moet helemaal niet in De Cocksdorp zijn, maar in Den Burg, aan de andere kant van het eiland. Maar ja, ze zien me daar al aankomen in mijn vogelcamouflagedekloffie. Niet dus.

Eerst maar even douchen. Ik heb een piepklein huisje

aan de rand van De Cocksdorp, onder de Waddendijk. Nog steeds kan ik mijn geluk niet op dat ik dit heb weten te bemachtigen toen ik vier jaar geleden halsoverkop naar Texel vluchtte. Groot is het niet – het heeft een woonkamer-tje dat in ieder ander huis dienst had gedaan als *walk-in closet* en een piepklein keukentje waar Hessel een vogelhuisje van had kunnen maken voor zijn geliefde blauwe kiekendief. Het dier zou er net in passen. Ook mijn slaapkamer en badkamer zijn van formaat Madurodam. Maar het maakt niet uit. Het is mijn huis. De Cocksdorp heeft verder ook alles wat ik nodig heb: een supermarkt, en buiten het seizoen veel rust en stilte.

Ik spring onder de douche, hijs me in mijn uniform en kijk in de spiegel. Zo heeft Hessel me zelden gezien. Ik vraag me af of dit wél indruk zou maken. Nu lijk ik niet op iets wat uit een moeras is geklommen, maar meer op een aangeklede bonenstaak. Ik ben echt te mager. En mannen houden van rondingen, toch?

Door het vlakke land rijd ik naar Den Burg. Natuurlijk kan ik mijn auto niet in het centrum kwijt, dus het laatste stuk moet ik rennen op mijn hoge hakken. Ondertussen probeer ik mijn inmiddels droge haar te fatsoeneren en mijn make-up op te doen. Hijgend kom ik het restaurantje binnen waar ik al vier jaar werk.

‘Drie minuten te laat,’ roept Esther, mijn baas, van achter de bar. ‘Je gaat vooruit.’

‘Sorry, sorry,’ mompel ik.

‘Was je weer lekker in de modder aan het rollen met die heerlijke boswachter van je?’

Nadeel van Texel is dat niets geheim blijft.

‘We hebben een blauwe kiekendief gezien,’ zeg ik.

‘Wow, wat romantisch. Heeft hij je ook gezoend?’

‘Haha.’

‘O, kom op, Julia. Wanneer ga je het hem nou eens ver-

tellen?’ Esther komt achter de bar vandaan. Volgens haar vriend Damien is Esther het mooiste wat Texel te bieden heeft. In jalouse buien wil ik hem daar weleens gelijk in geven. Esther komt zeker niet in aanmerking voor de titel Holland’s Next Topmodel; daarvoor is ze veel te weelderig. Toch is ze onmiskenbaar mooi. Haar lange, dieprode haren omlijsten een gezicht met zo’n huidje waar iedere vrouw een moord voor zou doen. Geen pukkeltje, geen moeder-vlek, zelfs geen zichtbare poriën. Het is echt niet eerlijk. En er zijn meer dingen die ik niet eerlijk vind aan Esther, zoals het feit dat Damien haar op handen draagt, haar succesvolle restaurant en dat ze zo veel vrienden heeft dat je over hun hoofden van Den Helder naar Texel zou kunnen lopen. Esther is het soort vrouw waar ik stikjaloeers op zou zijn, ware het niet dat mijn jaloezie verdrinkt in de eeuwige dankbaarheid die haar ten deel valt omdat ze me gered heeft op het moment dat ik dat het hardst nodig had. En ze kende me niet eens. Dat is nu wel anders, trouwens. Nu kent ze me akelig goed.

‘Nooit,’ antwoord ik.

‘Dit is al twee jaar aan de gang,’ zegt Esther.

‘Dus?’

‘Dus? Tijd voor de volgende stap.’

‘En wat moet ik dan zeggen? Hé Hessel, ik vind je onwijs leuk?’

‘Nou, dat is best een aardige,’ zegt Esther bloedserieus.

‘Ja, doe.’

‘Volgens mij passen jullie perfect bij elkaar.’ Esther kent Hessel. Ze kent iedereen op Texel.

‘Hij ziet me niet staan.’

‘Mannen hebben soms een duwtje in de juiste richting nodig.’

‘O, kom op, Es. Ik zie er niet uit als ik bij hem ben. Volgens mij weet hij niet eens dat ik een vrouw ben.’

‘Waarom nodig je hem niet uit voor een etentje?’

‘Nee joh, doe niet zo belachelijk.’

‘Oké, wat jij wilt. Dan trouw je maar met Gekke Willem. Hij zit al op je te wachten.’ Esther wijst naar het terras.

Ik kreun. Willem is een oudere man uit Oudeschild. Hij was een visser, maar nu organiseert hij vaartochten. Elke ochtend voor zijn eerste tocht komt hij bij ons koffiedrinken. Ik haal diep adem en loop naar hem toe. Zijn bolle gezicht begint meteen te stralen. ‘Hallo Jules.’

‘Julia. Weer hetzelfde?’

‘Ach, kom even bij deze oude man zitten.’

‘Ik heb het druk.’ Dat is vast niet erg overtuigend, daar de rest van het terras nog leeg is.

‘Ach kom, snoesje. Twee eenzame mensen kunnen toch wel met elkaar praten?’

‘Ik ben niet eenzaam, en jij trouwens ook niet.’

‘O, heb je het over dat vriendinnetje van vorige week? Zij is weer terug naar het vasteland. Zo gaat dat met zomerliefdes.’

‘Koffie met appeltaart?’

‘Flauw hoor,’ pruilt Willem.

Ik vlucht weer naar binnen. ‘Vreselijke vent.’

‘Welnee. Hij is gewoon een oude visser.’ Esther heeft Willems bestelling al klaargezet. ‘En oude vissers hebben aandacht nodig.’

‘Is dat een Texelse wijsheid?’

‘Nee, dat is een Estherse wijsheid.’ Esther duwt me naar buiten. Ik zet alles voor Gekke Willem neer. Het terras begint vol te lopen, de voorbode van een drukke dag.

Het is al heel laat als de laatste gasten vertrekken. Esther, Damien en ik ploffen uitgeput aan een tafel neer.

‘Wat een dag,’ zegt Esther.

Damien, onze kok, wist het zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik

ben helemaal door mijn voorraad heen.'

'Het seizoen is overduidelijk weer begonnen.' Esther telt het geld uit de kassa. 'Heb jij nog plannen voor de zomervakantie, Julia?'

'Nee hoor.'

'Ik vind dat je eens op vakantie moet gaan.'

'Waarom?'

'Omdat je dat al vier jaar niet bent geweest. Dat is niet gezond.'

'Hoor wie het zegt.'

'Jij hebt geen eigen zaak.'

'Laat me nou maar.'

'Ben je eigenlijk weleens van het eiland af geweest sinds je hier bent?' Esther legt het geld tevreden in de kluis.

'Nee.'

'Dat bedoel ik dus.'

'Daar heb ik geen behoefte aan,' zeg ik hooghartig.

'Je hebt toch wel vriendinnen in Amsterdam?'

'Niet meer.'

'O, kom op.'

'Nee, Esther. Ik ga niet van het eiland af en ik wil niet op vakantie.' Plotseling kwaad sta ik op. 'Ik ga naar huis. Morgen moet ik weer vroeg op.'

'Ja hoor, ga maar weer doelloos met Hessel vogels bespieden. En waag het niet te laat te komen.' Esthers ogen flikkeren fel. Ik smijt de deur achter me dicht en wankel op de hakken naar mijn auto. Eenmaal in de auto schop ik de schoenen uit. Inmiddels heb ik geleerd met blote voeten te rijden. Het mag vast niet, maar dat kan me niets schelen. Ik ben pijnlijk, zoals altijd wanneer Esther suggereert dat ik misschien weer eens terug moet naar het vasteland, dat ik mijn verleden onder ogen moet zien. Wat weet zij er verdomme van? Ik blijf hier de rest van mijn leven en dat is mijn eigen keus.

Ik scheur met honderd kilometer per uur door de zestig-kilometerzone naar De Cocksdorp. Het duurt dan ook niet lang voor er een politiewagen achter me verschijnt. Shit, ook dat nog. Het hoogseizoen is weer aangebroken. Extra controles. Even overweeg ik door te rijden, eens flink het gaspedaal in te trappen zoals je vaak ziet in die programma's als *De politie op je bielen* of zo. Gewoon eens flink racen over de lange, Texelse wegen, hier en daar een stoerprandje of een vluchtheuveltje meenemend. Maar ja, wat heeft het voor zin? Nog een nadeel van dit eiland: je komt nergens. Dus rem ik af en draai het raampje open.

'Wel, wel, wat hebben we hier?' De agent staat al bij de auto.

'Doe normaal, Roland. Geef me een bekeuring en laat me naar huis gaan.'

Roland grijnst. 'Jij weet ook elk gewichtig moment te verpesten, hè?'

Ik trommel ongeduldig op het stuur.

'Is het weer laat geworden bij Esther?'

'Ja, en ik reed te hard. Hoeveel is dat tegenwoordig?'

'Veel, maar dat zal ik je besparen als je nu verder normaal rijdt.' Roland tikt tegen zijn pet. Hij is een degelijke huisvader, een vriend van Esther. Het dringt tot me door dat ik hem moet bedanken, ook al ben ik daar niet echt voor in de stemming. Roland heft zijn hand op. 'Laat maar. Esther zei al dat je het een beetje moeilijk had.'

Wat? Ik kijk op mijn horloge. Twintig minuten geleden heb ik haar restaurant verlaten. Echt, ik zweer het: soms vervloek ik dit eiland.

Niet veel later plof ik op de kleine bank in mijn huisje. Pff, wat een dag. Nou ja, het was eigenlijk een dag als alle andere, maar het lijkt tegenwoordig wel of ik er niet zo goed meer tegen kan. Natuurlijk ga ik nooit hardop toegeven dat Esther misschien wel een piepklein beetje gelijk

heeft. Mijn gevoelens voor Hessel zijn zinloos en het is ook niet echt gezond dat ik hardnekkig doorwerk en weiger een voet op de veerboot te zetten. Mijn leven gaat nergens naartoe. Soms denk ik daar echt wel over na. Het doet pijn mezelf een spiegel voor te houden. Het plaatje is niet fraai. In vier jaar tijd ben ik zo iemand geworden die wordt voortgedreven door wraakgevoelens, bitterheid en verdriet. Bah, wat is er met de oude Julia gebeurd?

Net als ik de douche in wil stappen rinkelt mijn oude mobiel, afkomstig uit ergens begin jaren negentig of zo – een tijd waarin alles nog goed en overzichtelijk was. Er staat geen nummer in het schermpje, want ik gebruik mijn adresboek niet. Ik zou niet weten hoe. ‘Hallo?’

‘Julia?’

Ik verstar. Die stem herken ik uit duizenden. Even sta ik in tweestrijd. De neiging om haar weg te drukken is erg groot. Toch doe ik het niet. ‘Wat moet je?’

Het blijft even stil. Dan hoor ik een zacht gesnik aan de andere kant. ‘Ik ben zwanger.’

Het hoogtepunt nadert snel, tot een klap achter ons alle passie verdrijft. Ik kijk langs Levi's rug naar de deur. Daar staat Julia. O, shit, shit, shit. Haastig duw ik Levi van me af. Er komt maar één zin in me op.

Pas veel later besef ik hoe onsterfelijk belachelijk ik me met die woorden maakte.

Ooit, jaren geleden, zag de wereld er heel anders uit. Julia had een topbaan in het bedrijfsleven, een mooi appartement en een vriend, Levi. Dat alles verandert als laatstgenoemde in bed duikt met haar zusje, Saar. Julia pakt haar spullen en vertrekt naar Texel, op zoek naar rust. Terwijl zij zich op het eiland verschanst, blijft Saar haar losbandige zelf.

Na jaren zonder contact krijgt Julia alarmerend nieuws uit Amsterdam: Saar is zwanger van een onenightstand. Julia is haar laatste hoop. Op de een of andere manier raakt het lot van haar zusje Julia toch, en ze verlaat het eiland om haar te helpen. Maar hoe hard Julia er ook aan trekt, Saar blijft de fout in gaan. Keer op keer op keer.

Anne West kan als geen ander grappige situaties beschrijven. Met haar eerdere chicklits *Cameramania* en *Superchef* kreeg ze de lachers op haar hand. Ook *Blijf af!* staat weer bol van de hilarische momenten.

ISBN 9789401901345 NUR 340

9 789401 901345

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl

